

η. κ. Κοζάνης διευθυντής

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ & ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΝΔΡ. ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ - ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 4 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 30

ΧΑΛΚΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1912

Επίκαιρα ἐκλεκτὰ ποιήματα

Εκλεκτα συνεργασίαι

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟΝ ΑΓΡΟΤΗ

«Έργασθητε νὰ φτιάσετε Γεωργίαν.
Ο Έλληνισμός θὰ εἶναι καταδικασμέ-
νος ν' ἀφανισθῆ ἂν δὲν ἀνορθωθῆ καὶ
εὐημερήσῃ τὸ Ἑλληνικὸ χωριό.»
† Νικόλαος Κ. Κανελλόπουλος

Σκίστε τὸ χέρσο τὸν ἀγρὸ
Μὲ τὸ ἀλέτρι τὸ γερό,
Στὴ γῆ τὴν ἀγρονη τὴ στεῖρα
"Ἄς ξεχυθῆ ἡ ἀγάπη μας πλημμύρα !

Τὸ μόχθο μὴ τὸν σκιάζεσθε
Χρυσάφι ὁ ἰδρώτα σας θὰ γένῃ
Εὐλογημένοι ὅσοι ὀργώνετε τὴ γῆ
Χίλιες φορὲς εὐλογημένοι !

Κοντὰ σὲ σᾶς ὁ νοῦς μου λευτερώνεται
Χαρά σας ποῦ κλαδεύετε τ' ἀμπέλι !
Χαρά σας ποῦ τὴν ἀγριλῆὰ κεντρώνετε
Χαρά σας ποῦ βοσκάτε τὴν ἀγέλη !

Δροσιὰ τραγοῦδι κι' ἄρωμα ἡ ἀνάσα σας
Στοὺς κάμπους μας καὶ σὶ ἀβουνά μας !
Τ' ἀλέτρι κ' ἡ σκαπάνη σας θὰ γίνουνε
Στὸν πόλεμο καὶ στὴν εἰρήνη τ' ἄρματά μας !

Καὶ θὰ γλυκάνῃ τὸ πικρὸ ψωμί
Μὲ τῆς δουλιᾶς τ' ὀλόγλυκο τὸ μέλι,
Μέλισσες τῆς Πατρίδας μας ἐσεῖς
Στὴν Ἐθνικὴ μας μέσα τὴν Κυψέλη !

Σκίστε τὸ χέρσο τὸν ἀγρὸ
Μὲ τὸ ἀλέτρι τὸ γερό,
Στὴ γῆ τὴν ἀγρονη τὴ στεῖρα
"Ἄς ξεχυθῆ ὁ ἰδρώτας σας πλημμύρα !

Γεώργιος Θ. Κελεπούρης

ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Ο συμπολίτης συνεργάτης μας κ. Γιάννης Σκαρί-
μπας, ἓνας ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ποιητῶν καὶ λογοτε-
χνῶν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, διευθυντῆς ἄλλοτε
καὶ τοῦ σημαντικωτέρου περιοδικοῦ—ἐλέγχου, κριτι-
κῆς καὶ μελέτης—ποῦ ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς
εἶδεν ἡ Ἑλλάς, (τὰ «Νεο—ἐλληνικὰ Σημειώματα»—
μέ ἔδραν τὴν Χαλκίδα) εὐρίσκεται τώρα, λόγω τῆς
πολεμικῆς καταστάσεως, ἄνευ σχεδὸν ἐργασίας (τὸ
ἐπάγγελμά του ὡς ἐκτελωνιστοῦ οὐδὲν πλέον ἀπο-
δίδει) ἠναγκασμένος νὰ συντηρῆ εἰς τὴν δούλο

ΜΑ ΒΕΒΑΙΑ !

Ἐκεῖ, πρὸς τὶς γραμμὲς τοῦ Νότιου ἀπείρου
περήφανο ὡς λικνίζονταν τὸ πλοῖο
μὲ δυὸ γλαυρὰ φουγάρα καὶ ὄνειρου
φῶτα χρυσά, ἡ Κυρία μ' ἓνα βιβλίο

Στὸ χέρι ἐμελαγχόλει... Τὶ θεῖα ὦρα
στά βάλς ποῦ ἡ σάλα ἀντήχει κι' εἶχεν ἔβγει
—φωτιά—ἡ ὠχρὴ σελήνη !... Καὶ τί φῖδρα
οἱ ἐξωμες*μηλαῖδες καὶ τὰ ζεῦγῃ

Ποῦ ὠραῖα στροβιλιζόνταν. Ἡ μπάντα
ποῦ ἀνύποπτους σὲ μέθη αἰθέρια ἔωρει !
Καὶ ἡ Κυρία—ὦωω !...— ποῦ ἐκράτει πάντα
ἐκεῖνο τὸ βιβλίο... Τὸ βαπόρι

Στὸ πέλαο ποῦ ἀγάλι ἔκανε « κ ρ ἄ τ ε ι »...
ὦ ἡ Κυρία, ἡ Κυρία αὐτὴ ἡ μοιραία
μὲ πάντα τὸ βιβλίο—τώρα, ὦ νάτη
κρυφὰ τὸ σκᾶ ἀπ' τὴν πόρτα—κι' εἶν' ὠραία,

Μὰ ὠχρὴ...—Ἐνῶ τὸ πλοῖο πλέει (ἢ δὲν πλέει ;)
τὸν πλοίαρχο κρατεῖ κι' ἀχνῆ καὶ κρύα :
«γροίκησα σὰν κάποιον τίναγμα...» τοῦ λέει
—Μὰ βέβαια, βυθιζόμεθα Κυρία !...

(ἀνέκδοτο)

Γιάννης Σκαρίμπας

ζωὴν καὶ τ' ἀνήλικα τέκνα του.
Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε—καὶ ὑπάρχει
πάντοτε—μιά ἀληθινὴ δόξα τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ἐπίπε-
δον τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμάτων, καὶ ὁ ὁποῖος τό-
σον ὕμνησεν εἰς τὰ ἔργα του τὴν Χαλκίδα, μὴ δυνά-
μενος βέβαια (καὶ ἐξ ἰδιοσυγκροσίας) νὰ μεταβληθῆ
τώρα ἀπὸ ποιητῆς...εἰς «μαυραγορίτην», δὲν θὰ ἦτο
πρὸς τιμὴν τῆς πόλεώς μας οὔτε ἂν μεταβληθῆ εἰς
πλανόδιον διαλαλητὴν παστελιῶν καὶ τριορόφων λι-
χουδευμάτων) Ναι, δὲν θὰ ἦτο.

Ἐξ ἐναντίας, καὶ διὰ τὸν θά ἔχει ἐξοντώσει ἡ
πεῖνα, ἡ ἱστορία, θὰ σημειώσῃ βέβαια ἐδῶ, ὅτι ἐνῶ
ὁ πολίτης τῆς αὐτῆς, προσέφερον εἰς τὸ ἔθνος τὰς ὁ-
πηρεσίας του εἰς νόμισμα αἰ ὠ ν ι ο ν, ἡ πόλις του δὲν
ἔκαμιν ἀπέναντί του τὸ πρόσκαιρον χρέος τῆς.

Ἐποβάλλομεν λοιπὸν εἰς τὸν κ. Δήμαρχον καὶ τὸ
Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὅπως—καθὼς συνέβη μὲ ὁ-
λους τοὺς ἄλλους δήμους ὅπου ἔτυχε νὰ ὑπάρχουν
ἄξιοι συνάδελφοι τοῦ κ. Σκαρίμπα—συνταξιοδοτήσῃ
τὸν ποιητὴν μας μὲ μίαν μικρὰν σύνταξιν. Τοῦτο δὲν
θὰ ἦτο πράξις ἐλεημοσύνης πρὸς αὐτὸν ἀλλὰ χρέος
καὶ ἀνταπόδοσις πρὸς τὸν ἐργάτην τῆς τέχνης μας.

ΚΩΣΤΑ Η. ΜΠΙΡΗ: «ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ»

Του συνεργάτου μας κ. Γ. Ι. Φουσάρα

Μ' όλη την έλλειψη του χαρτιού και τη φοβερή ακρίβεια των τυπογραφικών δεν έπαψαν να τυπώνονται, άραιά βέβαια, και καινούργια βιβλία. Ίσως ή αναπάντεχη ζήτηση του βιβλίου, στις δύσκολες αυτές που περνάμε μέρες και που προέχεται από το γεγονός, που έπαψε να μάς τραβάει κάθε άλλη πιό εύθυμη και πιό εύκολη τέρψη, να προκαλεί το φαινόμενο, γιατί φαινόμενο είναι ό συνωστισμός των αγοραστών στ' άθηναικά βιβλιοπωλεία. Όπως και να είναι ή στήλη ρούτη, στήλη πιότερο πληροφοριακή παρά καθ' αυτό κριτική, συχνά—πυκνά θά βρίσκει έτσι, έλπίζω, την εύκαιρία να μιλεί για τα βιβλία που γράφουν οι πατριώτες μας, όσοι δηλαδή γεννήθηκαν στο Νομό μας, ή απ' αυτόν κατάγονται.

Αρχίζουμε σήμερα με την έθνολογική και λαογραφική μελέτη «Οί Γύφτοι» του Χαλκιδαίου αρχιτέκτονα Κώστα Η. Μπίρη, Διευθυντή στο σχέδιο πόλεως της Δημαρχίας και γνωστού συνεχιστή του έργου του μακαρίτη Γρ. Δ. Καμπούρογλου, που πέρασε όλη του την πολύχρονη ζωή ξεσκαλίζοντας και φέρνοντας στο φώς τα ιστορικά της Τουρκοκρατούμενης και της παλιάς Αθήνας. Μά κοντά σ' αυτό, έχει στο ένεργητικό του ό κ. Μπίρης και πώς μαζί με τον αδερφό του, αρχιτέκτονα κι' αυτόν, κ' Επιμελητή τότες στο Πολυτεχνείο, τύπωσε το πρώτο γραμμένο σ' άπλοποιημένη καθαρεύουσα, σχεδόν δημοτική, τεχνικό βιβλίο, την «Ξυλεία και ξυλουργική», χαράζοντας έτσι έναν καινούργιο δρόμο στη σχετική βιβλιογραφία, που άνετα σήμερα τον διαβαίνουν πολλοί απ' τους μηχανικούς μας, ιδίως οι αρχιτέκτονες. Πού, μαζί με την τεχνική τους συγκρότηση, έχουνε συνηφασμένη μέσα τους και την καλλιτεχνία σ' όλες της τις έκδηλώσεις.

**

Οί Γύφτοι, με την πλούσια λαογραφία τους, έγιναν άφορμή για πολλές μελέτες κ' ή πολυσύνθετη προσωπικότητα του «γύφτου» έδωσε στον Παλαμά την εύχέρεια να πλάσσει μ' αυτήν ένα αίώνιο σύμβολο στο μεγάλο του έθνικό αριστούργημα, το «Δωδεκάλογο του Γύφτου». Μά κανένας δέν άσχολήθηκε πιό βαθειά, πιό έπιστημονικά, πάνω στο θέμα κ' όλοι τους, απ' τον Πασπάτη, ως το Λουκόπουλο και το Φαλτάιτς, πέφτουν στο ίδιο λάθος, μπερδεύοντας τους Γύφτους και τους Τσιγγάνους και τους Αθιγγάνους. Ό κ. Μπίρης πρώτος βάζει τα πράγματα στη θέση τους—και σ' αυτό έγκριται κ' ή μεγαλύτερη άξια της μελέτης του—άποδείχνοντας μ' άκλόνητα έπιχειρήματα την Αιγυπτιακή καταγωγή των Γύφτων, όπως και, χωρίς καμιά απ' τις συνηθισμένες σε τέτοιες περιπτώσεις έτοιμολογικές άκροβασίες, τ' όνομάτους το φανερώνει.

Λέγοντας Γύφτους πρέπει ναχουμε στο νού μας τους χριστιανόγυφτους, σαν και δαύτους που στη Χαλκίδα, τη Λαμία και σ' άλλες έλληνικές πολιτείες, αποτελούνε τμήμα του άστικού πληθυσμού, μένοντας όμως ξεχώρα πάντα και παράμερα απ' αυτόν, κι' όχι τους πλάνητες Τουρκόγυφτους, τους Τσιγγάνους, που κάποτε και τότε πλημμυρίζουν τους δρόμους ενός τόπου, στήνοντας για λίγες μέρες ή για λίγες βδο-

μάδες τα βρώμικα ισαντήρια τους, για να τα ξαναμαζέψουν ζαφνικά μίαν αύγή και να ξαναφύγουν για παρα κάτω, άφου πρώτα οι άντρες πωλήσουν τα έργα της εύκολης βιοεχνίας τους ή αναγκάσουν σε κάθε σταυροδρόμι τις άρκοϋδες και τις μαϊμούδες που σέρνουν άλυσοόδετες μαζί τους, να δείξουνε τα χορευτικά και τ' άλλα τους χαρίσματα, ζητιανέψουν χορεύοντας και λέγοντας στους άφελείς και μωρόπιστους τη μοίρα τους, οι γυναίκες, χωρίς όμως και κανένας τους ή καμιά τους να δυσκολευτούν σε τίποτα για ν' άρπάξουν ό,τι πιό πρόχειρο βρει ή έμφυτη κλέφτικη προδιάθεσή τους. Και το τελευταίο τουτο κουσούρι τους είναι κ' ή κυριώτερη ίσως αίτία που ό λαός τους μισεί και τους φοβάται και που χρησιμεύουνε πολλές φορές για «μπαμπούλας» των μικρών παιδιών.

Καλά χαρακτηριστικά βέβαια ανάμεσα στους γύφτους και στους Τσιγγάνους θά βρούμε, αν κάπως το προσπαθήσουμε, μά πιότερες οι διαφορές τους, όπως ή γλώσσα, ή θρησκεία, ή κρνιακή τους διαμόρφωση και τόσες άλλες, που μ' έπιστημονική—τεχνική θά λέγαμε—άκριβολογία μά και με σχεδόν λογοτεχνική φρεσκάδα ύφους εκθέτει στη μελέτη του ό κ. Μπίρης, πού, χωρίς απ' αυτό, δέ χάνει την εύκαιρία να μάς δώσει και μίαν όλοκληρωμένη εικόνα της λαογραφίας και της ιστορίας της καταγωγής της γυφτουργιάς του τόπου μας.

Γ. Ι. Φουσάρας

Για τη Χαρά

Για τη χαρά που μουδωσε
ψυχή αγνή κι' Άγία,
θά σου χρωστώ κάθε καλό
και μιά τρανή εύτυχία.

Για τη χαρά που πότισες,
τό νού και την ψυχή μου,
κάνω για σε κάθε πρωί
θερμά την προσευχή μου.

Άνδρέας Ζώντος

Άπό τα περασμένα

Η ΝΕΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Όλοι σχεδόν οι έμποροι μικροί τε και μεγάλοι άλλοι μόν εκ συμφέροντος και χάριν γούστου άλλοι θά φτιάξουν, λένε, Τράπεζαν με τίτλον της Εύβοίας και τρέχουν όλοι Μέτοχοι να γίνουν μετά βίας...

Κι' ή «Τράπεζα των Αθηνών» έτρόμαξεν εκ τούτου κι' ή «Έθνική» ζαλισθηκε μη χάση εκ του πλούτου αλλά και ή «Έμπορική» του κύρ Γεωργιάδη φοβείται μη με την... «Έξπρες» μάς φύγη κ' ανα βράδυ!

«Ευσφός» 1925

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ & ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΥΠΟ ΜΩΑΜΕΘ Β. 1470

Του κ. Νικολάου Μπελλάρα

Μωάμεθ ό κατακτητής έπιθυμών διακαώς να τιμωρήση τας τελευταίας βενετικές έπιδρομάς διά μεγάλου τινος έργου, έσκέφθη ως τελεσφορώτερον την κατάκτησιν της Εύβοίας και την άλωσιν του φρουρίου της Χαλκίδος, διότι εκεί από του 1304 ήτο το όρμητήριο του βενετικού στόλου και εκείθεν κυρίως έγίνοντο αι βενετικά έξορμήσεις. Η κυρίαρχος της Εύβοίας Βενετική πολιτεία έχουσα πάντοτε, ως λέγει ό ιστορικός Ούίλλιαμ Μύλλερ, τας άρίστας πληροφορίας, ούδαμώς άμφέβαλε περι των προθέσεων τούτων του Σουλτάνου, ούδ' έλησμόνησε ποσώς ότι ούτος είχεν ήδη τῷ 1458 έπισκοπήσει τα της Χαλκίδος. Και πανταχόθεν μόν ήτοι παρά της Κύπρου, της Ρόδου, της Κεφαλληνίας, της Νεαπόλεως και άλλαχόθεν έζήτησε βοήθειαν χάριν άμύνης της πολυτίμου κτήσεως της Εύβοίας, άλλ' εκ τούτων πάντων μόνον ό κόμης της Κεφαλληνίας απέστειλε μίαν μόνην γαλέραν ίνα ουμπράξη μετά του άνα την Εύβοιαν βενετικού στόλου.

Αρχομένου του Ιουνίου 1470 τουρκικός στόλος υπό τον μέγαν Βεζύρη Μαχμούτ Πασάν, εκ τριακοσίων πλοίων, ών επέβαινον 60 000 ή και' άλλους 70.000 άνδρων, έξέπλευσε των Δαρδανελίων και μετά την κατάληψιν της Ίμβρου και ματαιάν άπόπειραν άλλώσεως των όχυρών κάστρον της Λήμνου και της Σκύρου, παρέπλευσε τον Καφηρέα κατά τα νότια της Εύβοίας και έπροχώρησε προς τη Χαλκίδα. Καθ' όδόν ό τουρκος ναύαρχος κατέλαβε το κάστρον των Στύρων και τον μέγαν τετράγωνον πύργον του χωρίου Βασιλικό της Χαλκίδος και τη 15 Ιουνίου 1470 ήγκυροβόλησε κατά τον όρμον τον σήμερα καλούμενον Βουρκοί, όπου ει' υπ' αυτόν άνδρες άπεβίβάσθησαν και έπηξαν τας σκηνάς των κατά τον αίγιαλόν της Μιλλεμόζας, ως έκαλείτο ό έσώτατος μυχός του όρμου τούτου, εις μικράν άπόστασιν από των χερσαίων τειχών της Χαλκίδος. Αί δύο έπόμειναι ήμεραι διήλθον εν άψιμαχίαις μεταξύ Τούρκων και Βενετών, αλλά την 18 Ιουνίου ή όρμη της φρουράς της Χαλκίδος άνεκόπη υπό της θεάς μακράς γραμμής τουρκικής στρατιάς κατερχομένης διά του άνηφορίτου εκ της άγούσης εκ Θηβών προς την Χαλκίδα όδοϋ Της στρατιάς ταύτης ήγειτο αυτός ό Μωάμεθ Β'. έχων μεθ' έαυτού και τον υιόν του Βαγιαζήτ. (1) Άπό Ξέρξου λέγει ό Χάμμερ (2) ή μεταξύ Βοιωτικής και Εύβοϊκής παραλίας θάλασσα δέν είδεν τοσοϋτον πολυάριθμον σιόλον και στρατόν.

Έπί δύο ώρας ό Σουλτάνος ίστατο έπί ύψους έπί της Βοιωτικής άκτής και πρό του Εύριπου έξετάζων μετά προσοχής το γραφικόν έπιθαλάσσιον φρούριον της Χαλκίδος και ειδικώτερον το μαγευμένο κάστρον όπερ ίστατο εν τῷ μέσω του πορθμού και εκρινεν άκατόρθωτον την εκ του μέρους τούτου εισβολήν και διά την όχυρότητα των φρουρίων και διότι το ρεύμα

(1) Ό Μύλλερ εις τομ. Β' σελ. 199 δέν προσδιορίζει τον αριθμόν της στρατιάς ταύτης του Μωάμεθ, ό δέ Χάμμερ τομ. Β' σελ. 381 αναφέρει έβδομήκοντα χιλιάδας και ό Δαρου Ιστορία Βενετίας Βιβλ. Β. σελ. 465 αναβιβάζει τον αριθμόν εις διακοσίας χιλιάδας άνδρων.

(2) Χάμμερ τομ. Β' σελ. 382

ήτο όρμητικόν, ή δέ παραιορητή γέφυρα ήτο άνασυσυρμενη, οϋ ένεκεν μετέβη εις το στόμιον του Άγίου Μάρκου, ως έκαλείτο τότε από τους Βενέτους, ό πρός νότον του Εύριπου στενός έστίλους προς τον λιμένα της Χαλκίδος. Έκει διέταξε να πηχθή γέφυρα εκ σκαφών εκ της Βοιωτίας προς την νήσον και περι την όσιν του ήλιου διεβη τό έν τρίτον της στρατιάς και την έπομένην έπηκολούθησεν ό Σουλτάνος, ό υιός αυτού και το κύριον σώμα της στρατιάς.

Ό Σουλτάνος έοτησεν το στρατηγειον του όκτακόσια μέτρα μακράν των τειχών του φρουρίου, ή δέ στρατιά έξετάθη κατά τον λόφον Βελή—Μπαμπά, όπισθεν της Χαλκίδος και έξικνείτο μέχρι της πηγής της Άρεθούσης κειμένης, ως γνωστόν, έξωθεν και άνατολικώς της Χαλκίδος παρά την όδόν την άγουσαν σήμεραν εκ Χαλκίδος εις Έρέτρειαν. Άλλά και εκ του μέρους της Βοιωτίας κατά την θέσιν Φούρκαν, ως έλέγετο τότε το σημερινόν φρούριον Καρά—Μπαμπά (1) έτοποθέτησαν πυροβόλα. Ούτω ή πόλις περιεκυκλώθη έξ όλων των μερών πλην του βορρά, αλλά και εκ του μέρους τούτου ό Σουλτάνος συνέζευξεν ζευτέραν γέφυραν εκ της νήσου προς την Βοιωτίαν διά λέμβων αίτινες, διά να μη λησμονήση ό Σουλτάνος το πρό δεκαεπταετίας έργον του έν τῷ Κερατίω κόλπῳ, άνειλκύθησεν διά ξηράς από του όρμου του Βούρκου προς την βορειοδυτικήν πλευράν του πρώην κάστρου της Χαλκίδος.

Τά κατά την άμυναν της πόλεως είχον δύναται τις είπειν καλώς, διότι τα τείχη είχον έπισκευασθή υπό των Βενετών πρό τεσσαράκοντα τότε έτων και έφ' έκάστου προμαχώνος το πρός την θάλασσαν φούριου, ό λέων της Βενετίας προεκάλει τους άπίστους, εκ δε του κατά γην μέρους περιέβαλε τα τείχη εύρεία τάφρος (2) έξικνουμένη από του όρμου του Βούρκου κυκλοτερώς προς βορειοδυτικά μέχρι της σημερινής στοργυλής άποβάθρας πρό του ξενοδοχείου «Παλιόροια» ούτως ώστε ό περιβολος των τειχών περιεβάλετο έξωθεν πανταχόθεν υπό ύδάτων. Η Βενετική όμως πολιτεία είχε παραδόξως άμελήσει να όχυρώση τα δύο ύψώματα τα δεσπόζοντα της πόλεως, την Φούρκαν (Καρά—Μπαμπά) και το ύψωμα των Καλογραιών (Βελή Μπαμπά) πεποισυθα εις την έν ώρα άνάγκης υπέρσπισιν της Χαλκίδος υπό του στόλου.

Κακή τύχη ό Βενετικός στόλος έξ 71 σκαφών έκυβερνάτο τότε υπό του άνικάνου και διατακτικού ναυάρχου Νικολάου Κανάλη, ότις αντί να έλθη πάραυτα εις μάχην προς τον τουρκικόν στόλον είχεν χρονοτριβήση άσκόπως έναντι της Σκιαθού και έπειτα απέπλευσεν εις το Ηράκλειον προς μεγάλην έκπληξιν των άρχών της Κρήτης.

('Ακολουθεί)

Νικόλαος Μπελλάρας
ό παλαιός

(1) Σημειωτέον ότι το φρούριον Καρά—Μπαμπάς έκτίσθη το πρώτον υπό των Τούρκων όλίγα έτη πρό του 1728, ως λέγει ό Μύλλερ—Λάμπρου τομ. Β' σελ. 202 ύποσημ.

(2) Έκ της έπιχωματώσεως της εύρειας τάφρου κατά τα τέλη παρελθόντος αιώνος, προέκυψεν εκεί ή εύρεία λεωφόρος ή κλειθείσα κατ' αρχάς όδός Άριστοτέλους, μετέπειτα θά όδός Βενιζέλου, και κατόπιν όδός Ιωάν. Μεταξά.

Σ Α Λ Ω Μ Η

I.

Ὁ Γιοχανάν, τὰ χεῖλη σου σταλάζουν τ' ἄλικο κρασί
τοῦ πόθου πού λαχτάρισα νὰ πῶ καὶ νὰ μεθύσω.
Ῥόγα τό κάθε μου φίλι, μαργαριτάρι, στή χρυσή,
τὴ μεταξένια κόμη σου, στεφάνι θά γυρίσω.

Χλωμέ Γιοχάν, τὰ μάτια σου γαλάζιοι θόλοι τ' οὐρανοῦ,
κεντοῦν μὲ τὴ γαλήνη τους κι' ἀνάβουν ἄγρια πάθη,
στὶς θολομένες θάλασσες τοῦ σκοτισμένου μου τοῦ νοῦ,
σάν Ποσειδώνιες τρίαινες στοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη.

Μὴ μ' ἀποδιώχνεις! Δίψασα σάν τῆς ἐρήμου τὸ πουλί,
πού ἀποσταμένο φτερουγάει, νὰ βρῆ νεροῦ σταγόνα.
Νερό δὲ θέλω, οὔτε κρασί· μὲς σ' ἓνα ἀτέλειωτο φίλι,
ν' ἀφίσω τὸ στερνὸ σπασμὸ σ' ἑνὸς ἡμέρου ἀγῶνα.

II.

Φέρετε ἀκόμη πιὸ πολλοὺς φανούς τριγύρω καὶ δαυλοὺς!
φέρτε τὸ δίσκο πιὸ κοντὰ μὲ τὸ νεκρὸ κεφάλι.
Τραγουδιστάδες πάψετε! Ρίξτε πέρα τοὺς αὐλοὺς!
Θά τραγουδήσω μόνη ἐγὼ τὰ πεθαμένα κάλλη.

Πάρτε τοὺς πέπλους! Σκίστε τους! Θά τ' ἀγκαλιάσω ἔτσι γυμνή,
στὸν πυρωμένο κόρφο μου στολίδι ματωμένο.
Πάρτε το πίσω! Στήστε τὸ πάω σὲ κείνο τὸ σκαμνί!
Πετάχτε το! Φέρετε τὸ ἐδῶ! Δέν εἶναι πεθαμένο!

Ἡ κοντυλιά τοῦ θάνατου τοῦ δίνει πιότερη ὁμορφιά,
ἔτσι ὅπως εἶναι ἀνάμαλλο μὲς στὸ πηγμένο του τὸ αἷμα!
Τρέξετε δοῦλο! Ὀλόχρυσά γρήγορα φέρτε μου καρφιά,
νὰ τὸ καρφώσω ἐκεῖ ψηλά, κορώνα μου καὶ στέμμα.

Μάρκος Κούκ.

Δημοσιεύσεις—Διαφημίσεις

Τὰ «Εύβοϊκά Γράμματα» δέχονται πρὸς δημοσίευση, στὴν τελευταία των σελίδα, κρατικές καὶ ἰδιωτικές καταχωρήσεις—δημοσιεύσεις καὶ παντὸς εἶδους ἐμπορικές διαφημίσεις.

Σὲ ἰδιαιτέρες σελίδες των—γιὰ νὰ μὴ χάνουν καθόλου χῶρον ἐκ τῆς τακτικῆς των ἐκδόσεως—δημοσιεύουν δικαστικές περιλήψεις, προκηρύξεις δημοπρασιῶν, πλειστηριασμῶν καὶ ἰσολογισμοὺς Τραπεζῶν, Ἐταιρειῶν, Συνεταιρισμῶν καὶ κάθε ἄλλου Δημοσίου, Δημοτικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ ὄργανισμοῦ.

Ρεσιτάλ τραγουδιοῦ

Τὸ βρῦδυ τῆς 4ης τοῦ περασμένου μηνὸς δόθηκε, στὸ θερινὸ θέατρο «Πάλλας» μὲ πλούσιο πρόγραμμα ρεσιτάλ τραγουδιοῦ, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνη κ. Ζαννῆ Καμπάνη.

Ἡ ἐκτέλεσις καλῆ κι' ὁ ἐκτελεστής καλλιτέχνης χειροκροτήθηκε ἀπ' τὸ πικνὸ ἀκροατήριον.

Διέλευσις δημοσιογράφων

Τὰ μέσα τοῦ περασμένου μηνὸς ἐπεσκέφθησαν—περιοδεύοντες—τὴν Χαλκίδα, οἱ Ἀθηναῖοι Δημοσιογράφοι κ. κ. Ἰ. Στογιάννης, τῆς Βραδυνῆς Ν. Κ. Ξενιάδης τοῦ «Βήματος τοῦ Ἀγρότου» καὶ ὁ κ. Καψῆς.

Ἀξιοθαύμαστος προσπάθεια

Καλημεριάνοι 10—6—42

Ἀξιότιμε κ. Ζῶντο,

Ἐχω ἤδη πάρει καὶ τὸ τρίτον τεῦχος τῶν «Εύβοϊκῶν Γραμμάτων» ἡ ἐκδοσις τῶν ὁποίων μὲ ἐνεθουσίασε, σὰς βεβαίῳ, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλην παρομοίαν, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ πραγματικῶς μίαν ἀξιοθαύμασταν προσπάθειαν πνευματικῶ ἐξελίξεως τοῦ νησιοῦ μας μέσα στὶς τραγικώτερες στιγμῆς τοῦ κόσμου.

Ὁ ἐνθουσιασμός μου αὐτὸς μὲ προέτρεψε εἰς τὸ νὰ προσπαθῶ κάτι νὰ γράψω κι ἐγὼ στὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ σας, γι' αὐτὸ σὰς ἀποστελλῶ τὴν πρῶτην μου ἐργασίαν «Γενικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ ἥρωος Βελισσαρίου» ἣτις πιστεύω νὰ κριθῆ κατ' ἡμῶν κάπως ἐπιεικῶς.

Μὲ ἐκτίμησιν
Ν. Δ. Παύλου
Φοιτητῆς Νομικῆς

ΣΚΕΨΕΙΣ

—Ἐκεῖνος πού θέλει ναῦρη τὴν ἀλήθειαν δὲν πρέπει νὰ χῆ δική του πατρίδα.

Βολταῖρος

—Ἀνθρώποι κατ' ἰδιάν ἀπατεῶνες εἰς τὴν κοινωνίαν ἐμφανίζονται ὡς πολὺ ἔντιμα πρόσωπα.

Μοντεσκιέ

Σημειώματα

Δυὸ ἀκόμη συνεργάτες

Μέσα στὸ διαλεχτὸ Ἐπιτελεῖο τῶν συνεργατῶν τῶν «Εύβοϊκῶν Γραμμάτων» προσθέτουμε, ἀπὸ σήμερα, οὐδ' ἀκόμα ἐπιλέχτους: Τὸν κ. Γ. Ι. Φουσάραν καὶ τὸν κ. Μάρκο Κούκ.

Ὁ κ. Φουσάρας, γνωστὸς Εύβοεὺς ἐπιστήμηνας καὶ σκαπανέας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, δὲν ἔχει ἀνάγκη, ἀσφαλῶς, τῶν ἰδικῶν μας συστάσεων.

Ὁ κ. Μ. Κούκ ποιητῆς ἐμπνευσμένος, μὲ ωραίους ἀγῶνες καὶ συμμαχητῆς, στὴν Αἴγυπτο, τοῦ Καβάφη, θά κάμη τὴν γνωριμίαν του, ἀπὸ τὶς στήλες μας, μὲ τὸ Εύβοϊκὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖ παρά νὰ ἐκτιμηθῇ ἀνάλογα τὴν συνεργασίαν του.

Ξύπνημα ἀπ' τὸ λήθαργο

Ὁ γνωστὸς Πύργιος λογοτέχνης, κ. Τάκης Δόξας, παλαιὸς συναγωνιστῆς καὶ φίλος τοῦ Διευθυντοῦ τῶν «Εύβοϊκῶν Γραμμάτων» ἀπέστειλεν πρὸς τὸν κ. Ζῶντον τὸ κατωτέρω γράμμα:

Διαλεχτέ μου Φίλε,

Ἐπρεπε, λοιπόν, ἀπὸ ἄλλους νὰ πληροφορηθῶ τὴν ἐκδοσὴν τῶν «Εύβοϊκῶν Γραμμάτων»; Ὡστόσο, Σὰς εἶχα στείλει τῆς καρδιᾶς μου τὰ χαιρετίσματα—μὲ τὸ συνάδελφόν Σας κ. Ματράγκα—κι' εἶχα ἀνάμεσά του ζητήσῃ τὸ περιοδικόν, πού θά βγάνετε... Ἀλλά... μὲ λησμονήσατε!

Μιά μικρὴ εἰδησοῦλα στὴν τελευταία «Νέα Ἐστία» μοῦ κέντησε σήμερα τὴν ὄρεξιν καὶ μὲ ξύπνησε ἀπ' ἓνα λήθαργο, πού τόσο καιρὸ μ' ἔχει ρίξει ἢ βιοπάλη. Διασχίζω, λοιπόν, τὸ διάστημα, Σὰς βρίσκω πάλι νέον καὶ πάλι ζωηρὸ ἀγωνιστῆ στὶς πνευματικὰς ἐπάξεις, Σὰς χαιρετῶ καὶ Σὰς παρακαλῶ νὰ πιστέψτε, πὼς κι' αὐτὴν τὴν φορὰ εἶμαι (ἂν τὸ...θέλτε) στὸ πλευρὸν Σας.

Περιμένω τὰ δυὸ τεύχη τῶν «Εύβοϊκῶν Γραμμάτων» κι' ἓνα γράμμα Σας: τὰ πράγματα, δηλαδή, κείνα, πού θά μᾶς συνδέσουν ὑστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸ σιωπῆς καὶ ἀπομάκρυνσης. Μὲ τίς εὐχὰς μου καὶ τὴν ἀγάπην μου.

Πάντα φίλος Σας
Τάκης Δόξας

Περιττὸν νὰ τονισθῆ πὼς εἰς τὸν φίλον ἐπιστολογράφον ἀπεστάλησαν ὅλα τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Περιοδικοῦ μας, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς δὲν ἔλαβε.

Ἱστορικά

Ὁ συνεργάνης μας κ. Νικ. Μπελλάρας, ἀναφερόμενος εἰς τὸ δημοσίευμα τοῦ πρώτου μας φύλλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Χαλκίδα» τοῦ κ. Νικ. Παπαγεωργόπουλου, μᾶς γνωρίζει ὅτι τὸ φρούριον «Καρά—μπάς» δὲν εἶναι ἐνετικόν, ὡς χαρακτηρίζει τοῦτο ὁ κ. Παπαγεωργόπουλος, ἀλλὰ Τουρκικόν. Κατασκευασθὲν περὶ τὰ 1724—1725.

Ὁ ἴδιος μᾶς παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἡρωικὴ ἄλωσις τῆς Χαλκίδος δὲν ἔλαβε χώραν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1470, ὡς ἀναφέρει ὁ ἡμέτερος κ. Λ. Χ. Ζῶης, εἰς τὸ δημοσίευθὲν εἰς τὸ β' φύλλον μας ἄρθρον του, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς 10—12 ὥρας τῆς 12 Ἰουλίου 1470.

Ἑλληνικὸς Στίχος

Βάλε Ταβερνιάρη

Βάλε νὰ ξεχνῶ, βάλε, ταβερνιάρη,
βάλ' ἀπ' τὸ ξανθὸ σου, πώχης γιοματάρι.
Κι' ἀπ' αὐτὸ ἂν θέλῃς, βάλε κοκκινέλι,
βάλε ὅτι κι' ἂν εἶναι—καὶ νὰ μὴ σὲ μέλλει—

Κάποιος μαυρὸς πόνος, τὴν καρδιά μου σχίζει
καὶ τὸ δάκρυ βρῦση μέσαθε ἀναβρῶζει
τὴν γλυκεῖαν γυναῖκα τὴν μαυροματοῦσα
πού τὴν ἀγαποῦσα καὶ γλυκοφυλοῦσα.

Κάποια χραυγὴ, μοῦ τὴν ἄρπαξεν ὁ χάρος
κι' ἔσβυσ' ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς χαρᾶς μου ὁ φάρος.
Βάλε ἀπ' τὸ ξανθὸ σου, πώχης γιοματάρι
βάλε—τὶ κυττάζεις;—οκέτο, ταβερνιάρη....

Βαρβάρα Θεοδωροπούλου—Λιβαδῶ

Ἡ ἄνοιξις τῆς καρδιᾶς μου

Μὲς τῆς καρδιᾶς μου τὸ σκοτάδι
κάτι σάν φλόγα τώρα νοιώθω,
κάποια λαχτάρια, κάποιο πόθο,
πού τῆς ἀγάπης μιάζει χάδι!

Τὰ μάτια σου τὰ βελουδένια
ἀπ' τὴ στιγμή πού μὲ κυττάξαν
καὶ τὴν ἀγάπην τους μοῦ τάξαν
τὰ χεῖλη σου τὰ κοραλλένια,

Τὰ ρόδα τῆς καρδιᾶς ἀνθίσαν,
ὡ τὶ τρελλὴ χαρὰ γιὰ μένα
καὶ τὰ μπουμπούκια διψασμένα
λίγη γλυκεῖαν δροσιὰ ζήτησαν.

Χαλκίς 18-6-42

Λουλα Ν. Σιμιτζῆ

Θερισμός

Στὸν κάμπο σιγαλιά ἀπλωμένη
Κι' οὔτε φωνὴ ἀπ' τοὺς ἐργάτες.
τὸ σπῆτι τώρα ἄδειο μένει,
γεμάτες κόσμον εἶν' οἱ στράτες.

Τὰ στάχυα πάνω στὸ δρεπάνι
λυγίζουν τώρα ἓνα—ἓνα.
τὸ θεριστὴ ἡ ὥρα κάνει
νὰ τὰ θωραεῖ χρυσομένια.

Ἀπαντοχὴ, κόποι κι' ἐλπίδες
οἱ θυμωνιές μὲ τὰ δεμάτια
φωτιὰ τοῦ δειλινοῦ οἱ ἀχτίδες,
σπίθες πετᾶνε ὅλα τὰ μάτια.

Μονολογᾷ τὸ τριζόνι
κι' ἡ καλαμιὰ θρηνολογεῖ.
ὅλα ἐρημιὰ σάν νὰ τὰ ζῶνει,
Κι' ἡ νύχτα φαίνεται ν' ἀργεῖ.

Ἰούλιος 1942

Νίκος Γ. Παπαγεωργόπουλος

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΑ... «..... ΓΡΑΜΜΑΤΑ»

Δέν κάνει τίποτα

Αθήναι τῆ 28-5-42

Ἀξιότιμε Κε Ζώντο,

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» τοῦ Ἀπρίλη καὶ τοῦ Μάη ποὺ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ στείλετε καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συγχαρῶ γιὰ τὴν εὐγενικὰ σας διάθεση νὰ δώσετε κάποια κίνηση πνευματικῆ στὴ Χαλκίδα ποῦ, ἀντίθετα μ' ἄλλες, καὶ πῶς μικρὸς ἀκόμα, ἐπαρχιακὴς πρωτεύουσες, ἐνῶ ἔχει κάθε δυνατότητα μὲ τὰ πνευματικὰ κεφάλαια ποῦ διαθέτει, δὲν κάνει τίποτα γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ νάρκη ποῦ χρόνια τώρα ὀλάκερα τὴ δέρνει.

Νομίζω πὼς εἶναι χρέος, ὄλων ὄσοι ἀπ' τὸ Νομό μας κατάγονται, καὶ τὸ μποροῦν, νὰ βοηθήσουν τὴν προσπάθειά σας αὐτὴ, ὥστε τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» νὰ προκόψουν καὶ νὰ σταδιοδρομήσουν ἄνετα κι' ἀξιόπρεπα καὶ σύγκαιρα νὰ δίνουν στὸν καθε μελετητὴ τοῦ κατοπινοῦ καιροῦ τὸν καθρέφτη τῆς σύγχρονης πνευματικῆς Εὐβοίας.

Ἀπ' αὐτὲς τίς σκέψεις ξεκινώντας, σὰς στέλνω μιὰ μικρὴ κριτικὴ γιὰ τὸ βιβλίο καί, ἂν τὸ θέλετε, θὰ σὰς στέλνω γιὰ κάθε φύλλο ἢ μιὰ κριτικὴ γιὰ βιβλία τυπωμένα ἀπὸ Εὐβοεῖς—ὅποια δηλ. μπαίνουν στὸν κύκλο τῶν πνευματικῶν ἐνδιαφερόντων τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ περιοδικοῦ σας—ἢ ἄλλες ἱστορικὲς καὶ λογοτεχνικὲς μελέτες μὲ εὐβοϊκὰ ἢ γενικώτερα θέματα, λ. χ. δυὸ μελέτες ποῦ ἔχω τώρα δὰ στὸ μυαλό μου, μιὰ γιὰ τὰ πρῶτα φαινόμενα τοῦ Παύλου Νιρβάνα καὶ μιὰ γιὰ τὸ ἀνέκδοτο χειρόγραφο τῆς Ἐθνομολογικῆς Ἐταιρείας μὲ τὴ βιογραφία τοῦ Ἐπισκόπου Εὐβοίας καὶ Ἀγωνιστῆ τοῦ 21 Νεοφύτου.

Μὲ πολλὴ ἐκτίμησιν
Γ. Ἰ. Φουσαρῆς

Περίμενα νὰ δῶ

Στυλὶς τῆ 22-5-42

Ἀγαπητέ κ. Ζώντο,

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 φύλλον τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων» ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν Τελώνην Στυλίδος κ. Κ. Ρήγαν καὶ ἐπιστρεφόμενον λόγῳ μακροχρονίου ἀπουσίας του εἰς ἀναρρωτικὴν ἀδειαν, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ τὸ κρατήσω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἐπὶ τούτοις σὰς ἐμβάζω τὴν 1ην ἐξάμηνον συνδρομὴν ἐκ δραχμῶν 180 διὰ ταχ. Ἐπιταγῆς τοῦ Γραφείου ΤΤΤ. Στυλίδος.

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ, θὰ μοῦ ἐπιτραπῆ, ἀγαπητέ κ. Ζώντο, νὰ σοῦ σφιξῶ θερμὰ τὸ χέρι γιὰ τὴν ὠραία σου πρωτοβουλία, καὶ γιὰ τὸ θάρραλέο σου ξεκίνημα. Τὸ ἀγαπημένο μου αὐτὸ νησί ποῦ πόνεσα περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴ γενέτειρά μου, εἶχε ἀνέκαθεν ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα περιοδικὸ σὰν τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ποῦ εὐτυχῶς τὸ ἀπέκτησε.

Τὸ ἐπίκαιρο ἱστορικὸ ἀνάγνωσμα τοῦ συνεργάτου σας κ. Ζῶη, ὁ Μισαούλης τοῦ προσωπικοῦ μου φίλου κ. Κ. Μώρου (!) τὸ φιλολογικὸ τῆς Ντίνας Λομπρόζο, τὰ ποιήματα τῶν ἀξιοτίμων συνεργατῶν σας καὶ τὰ

(!) Ὁ φίλος κ. Μπόρος ἀγνοεῖ, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ, τὸν θάνατον τοῦ ἀξέχαστου φίλου εὐθυμῶντος Κ. Χ. Μώρου.

Βαθεῖα λόγια (ὄχι ρηχὰ) πρὸς τοὺς νέους, ὄλα μαζί πολὺ ζωντανά, συγχρονισμένα, μὲ χάριν καὶ ἐπιβλητικά.

Στὴν 3η σελίδα ψάχνοντας βρήκα καὶ τὸν ἀγαπητό μου Κελεπούρη καὶ λίγο παρακάτω ἔπεσα σὲ γόνο τοῦ φίλου μου Γιάννη Σκαρίμπα. Τὶ εὐτυχεῖς συμπτώσεις ἀγαπητέ κ. Ζώντο;

Μαζί μ' αὐτοὺς περίμενα νὰ δῶ καὶ ἄλλους ὡς συνεργάτας σου στὴ μουσικὴ ζωὴ ὡς καὶ στὴν ἀθλητικὴ, τοῦλάχιστο ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς, μὲ τίς ἐλπίδες μιᾶς ἀναγεννήσεως.

Ὁ φίλος κ. Μώρος κάτι ξέρει γιὰ μερικὲς προσπάθειές μου μαζί μὲ ἕνα ἀνιδιοτελῆ καὶ λαμπρὸ συνεργάτη τὸ Γιώργο τὸν Τερζάκη.

Εὐχόμενος καλὴν ἐπιτυχίαν, ἀγαπητέ κ. Ζώντο, σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσης τὰ συγχαρητήριά μου στοὺς ἐκλεκτοὺς σου συνεργάτες.

Μ' ἐκτίμησιν
Μάριος Μπεῦρος
Τελωνειακὸς Γραμματεὺς

Πᾶν ὅ,τι δύναμαι

Αθήναι 30 Μαῦου 1942

Ἀξιότιμε φίλε Κε Ζώντε,

Εἶδα τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» μὲ πολλὴν μου χαρὰν.—Θεωρῶ ὑπέροχον τὸ ἔργον σας διότι παρακάμψατε τόσας σοβούσας δυσχερεῖας καὶ παραδίδετε εἰς τοὺς Χαλκιδεῖς ἕν ἄρτιον συγκρότημα ποικίλης ὕλης.—Εὐχομαί οἱ καλοὶ κι' ἀγαθοὶ Χαλκιδεῖς νὰ ἐκτιμήσουν αὐτὴν τὴν φορὰν ἕν ἔργον ὡς τὸ ἰδικόν σας. Ἐγὼ σὰς θαυμάζω καὶ θέτω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας πᾶν ὅ,τι δύναμαι.

Μ' ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν
Νικόλαος Κ. Μπελλάρας
ὁ παλαιός

Μὲ καλὸ περιεχόμενο

Αθήναι 1 Ἰουνίου 1942

Κύριε Ζώντο,

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν ὁ κλητῆρ τῆς ὑπηρεσίας μας, μοῦ ἔφερε τὰ πρῶτα δύο φύλλα τῶν «Εὐβοϊκῶν Γραμμάτων».

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ—πολὺ, ποῦ εἶχατε τὴν εὐγενικὴν καλωσύνην νὰ μὲ θυμηθῆτε καὶ νὰ στείλετε καὶ σὲ μένα τὸ νέον περιοδικόν σας.

Σὰς συγχαίρω θερμότατα καὶ Σὰς εὐχομαί καλὴν εὐδῶσιν εἰς τοὺς κόπους σας καὶ αἱ προσπάθειά σας νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Εἶναι ἕνα θαυμάσιο περιοδικὸ, πολὺ εὐχάριστο εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ μὲ πολὺ καλὸ περιεχόμενο. Εἰλικρινὰ σὰς ὁμολογῶ ὅτι μ' εὐχαρίστησε ἐξαιρετικά.

Μετὰ τιμῆς καὶ ἐκτιμήσεως
Μαίρη Παπαλεξίου

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» πωλοῦνται ἐνταῦθα εἰς τὸ Πρακτεῖον τοῦ κ. Κ. ΒΡΕΤΤΟΥ.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ
ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΖΙΝΑΣ ΛΟΜΠΡΟΖΟ

(*) Τὸ νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν ἀπομόνωσιν αὐτῆ τῶν δύο φύλλων, ὅπως συμβαίνει σὲ μερικὲς χώρες ἀκόμα, δὲν εἶναι πιά δυνατό. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά μὲ τὴν ἐξασθένηση τῆς πατρικῆς ἐξουσίας καὶ μὲ τὸ μπάσιμο τῆς γυναίκας στὰ διάφορα ἐπαγγέλματα, εἶναι ὕλικῶς πιά ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸ κορίτσι ποῦ ὀφείλει μόνο του νὰ βρεῖ ἕνα σύζυγο, εἶναι ἀναγκασμένο νὰ εὐρύνει τὸν κύκλο τῶν προσώπων στοὺς ὁποίους μπορεῖ νὰ ἀρέσει κι' ἀπὸ τὰ ὅποια θὰ κάνει τὴν ἐκλογὴν του.

Ἀλλὰ κάποιος περιορισμὸς δὲ μοῦ φαίνεται ἀδικαιολόγητος, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν παντρεμένη γυναῖκα, ἐπειδὴ τὰ ἐλατήρια τῆς φιλαρεσκείας σ' αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ δυνατὰ. Καὶ κατὰ δεύτερο λόγο, γιὰ τὴν ἀπαντρεμένη γυναῖκα ἔχει ἀπέναντι τοῦ συζύγου καὶ τῶν παιδιῶν κάτι ξεχωριστὰ καθήκοντα, ποῦ ἢ κοσμικότητα, ἢ κοκετταρία καὶ τὸ φλέρτ, θὰ τὴν ἔσπρωχναν εὐκόλα νὰ τὰ παραμελήσει.

Σὲ μερικὲς χώρες, ὅπως παραδείγματος χάριν, στὴν Ἰσπανία καὶ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ, τὸ κορίτσι εἶναι ἐλεύθερο νὰ φλερτάρει ὅσο θέλει, ὄχι ὅμως κ' ἢ ἀπαντρεμένη γυναῖκα. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ λογικὸ καὶ θὰ εὐχόμενον νὰ διαδοθῆ παντοῦ. Γιατί, ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων τοῦ ἀποτελεσμάτων, θὰ δημιουργοῦσε μεταξὺ τοῦ ἀγάμου ἀντρός καὶ τῆς ἀπαντρεμένης γυναίκας κάποια ἰσορροπία στὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ποῦ θὰ ἐλάτωναν τὸν ἀνταγωνισμό.

Ἡ σπουδαιότητα τοῦ φορέματος

Μαζὺ μὲ τὴ φιλαρέσκεια ἢ γυναῖκα δίνει μεγάλη σημασίαν στὸ στολισμὸ καὶ στὰ φορέματά της.

Εἶναι τῆς μόδας σήμερα νὰ φωνάζουν ἐναντίον τῆς ἐπιδειξέως τῆς γυναίκας καὶ τῆς μεγάλης σημασίας ποῦ δίνει στὴν τουαλέττα της. Ἐχουν ἄδικο. Τὸ φόρεμα δὲν εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα μιὰ ἀπλή «ἐπίδειξη». Εἶναι κάτι τὸ πολὺ πιὸ σοβαρὸ καὶ περίπλοκο.

Τὸ φόρεμα εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα κάτι τὸ ἀναπόσπαστο μὲ τὸ ἄτομό της, ἢ ἂν θέλετε, μὲ τὴν προσωπικότητά της. Εἶναι πατροπαράδοτη ἢ ἀντίληψις αὐτῆ καὶ ἢ ἐκκλησία τὴν υἰοθέτησε. Κάθε τελετὴ ἐπίσημη, θρησκευτικὴ ἢ πολιτικὴ, κάθε σημαντικὴ μέρα τῆς ζωῆς ἐκδηλώνεται στὸ γυναικεῖο κόσμῳ μ' ἕνα ξεχωριστὸ φόρεμα.

Ὁ πειρασμὸς τοῦ φορέματος ὑπάρχει ἀκόμα καὶ στὴν τελευταία ἱεροτελεστία, ὅταν μιὰ παρθένος πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ γίνῃ νύμφη τοῦ Ἰησοῦ. Ἡ θύμηση τοῦ νυμφικοῦ φορέματος ποῦ θὰ μπορούσε νὰ φορέσει τὴν μέρα τοῦ γάμου, ὑπῆρξε γιὰ τὴν Ἁγία Κατερίνη ὁ πιὸ μέγας πειρασμὸς ποῦ τὸν κατενίκησε στὸ κελί της, προτοῦ προφέρει αὐτὴ τὴν ἐπίσημη εὐχή:

«Ἄμποτε νὰ φορέσουν μιὰ μέρα οἱ ἀδελφοῦλες μου αὐτὸ τὸ χρυσοκέντητο μ' ἀστεράκια φόρεμα κι' ἄμποτε τὰ μικρά τους παιδάκια νὰ τὸ κοιτάζουν ἀργότερα μὲ μάτια ἐκπληκτὰ γεμάτα θαυμασμό».

Τὸ φόρεμα ἀπασχολεῖ τόσο τὴν γυναῖκα ὥστε τίς περισσότερες ὥρες τῆς μέρας τίς ἀφιερώνει ἐξου-

(*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

λίζοντας τὰ περιοδικὰ τῆς μόδας, ἀκόμα κι' ὅταν εἶναι τυφλὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ, ὅπως στὴν περίπτωση τῆς Μαρίας Λενεροῦ.

Τὸ φόρεμα, ἢ κόμμωση καὶ τὰ κοσμήματα, εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα τὸ οἰκόσημο μὲ τὸ ὁποῖο δείχνει στὸν κόσμῳ ποῦ δὲν τὴν γνωρίζει τὰ πλούτη της, τὴν κοινωνικὴ τῆς θέση ἢ τοῦλάχιστον ἐκείνη ποῦ θέλει νὰ νομίζουν οἱ ἄλλοι πὼς ἔχει. Αὐτὸ δείχνει τὴν μεγάλη ἀγάπη ποῦ ἔχει στὸν ἄντρα της, στοὺς γονεῖς της, κτλ. Τὸ φόρεμά της εἶναι ἢ σημαία ποῦ φανερώνει σὲ ποιά τάξη προτιμᾷ ν' ἀνήκει, στὴν τάξη ποῦ θέλει νὰ προκαλέσει μὲ τὴν ἐπίδειξή της τὸ θαυμασμὸ τῶν ἄλλων, ἢ σ' ἐκείνη ποῦ προτιμᾷ τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν ἐκτίμησιν, δηλαδὴ στὴν τάξη τῶν γυναικῶν τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἢ τῶν μωτέρων γυναικῶν;

Τὰ φορέματα εἶναι κρεασιὸν ποῦ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιδείξει στὸν κόσμῳ τὰ χαρίσματά της, τὴν ἐξυπνάδα, τὸ γούστο, τὴν αἰσθητικὴν, καὶ προπάντων τὴ φαντασία της.

Ἡ τουαλέττα της εἶναι τὸ κέντρο της, τὸ βιβλίο της, τ' ἀγαλμά της. Συγκεντρώνει σ' αὐτὴ τίς φιλοδοξίες της καὶ τὴ φαντασία της, καὶ φτάνει πραγματικὰ σὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἀλήθεια, κοιτάξτε τὴ ποικιλία συνδυασμῶν εἶναι ἰκανὴ καὶ ἐφεύρει πᾶν σὲ μιὰ μόδα. Τὶ αὐτοσχέδιες καὶ κομψὲς ἀλλαγὲς μπορεῖ νὰ κάνει μὲ μιὰ ἐσάρπα ἢ μιὰ νταντέλλα, καὶ τὶ ποικιλία στάσεων ξέρει νὰ φαντασθῆ γιὰ νὰ παρουσιάσει ὠραῖο ἕνα καινούργιο μοντέλο.

Ἐνα φόρεμα κ' ἕνα ἐπιτυχημένο καπέλλο μπορεῖ νὰ δώσουν στὴν γυναῖκα τὴν ἱκανοποίησιν μιᾶς ἐφευρέσεως, μιᾶς κρεασιὸν καὶ συγχρόνως τὴν χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας, τῆς πραγματοποιήσεως καὶ τῆς εὐχαριστήσεως ποῦ αἰσθάνεται ἕνας ἄνθρωπος ὅταν παίρνει ἕνα βραβεῖο καλλιτεχνικὸ, φιλολογικὸ ἢ ἐπιστημονικὸ. Ἐπὶ πλέον, ἢ ἐπιτυχία ἐδῶ εἶναι πιὸ εὐκόλη, πιὸ ἄμεση καὶ πιὸ ἐπαναληπτικὴ.

«Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μπορούσαν νὰ μὲ μιμηθοῦν στὸ πὼς φορῶ ἕνα φόρεμα τοῦ Σεβρέ, παρά νὰ εἶχα ὄλα τὰ ταλέντα καὶ τίς ἀσκήμιες τῆς κυρίας Ἐλλιὸτ καὶ τῆς κυρίας Στάελ, γράφει ἢ Μαρία Λενεροῦ στὸ ἡμερολόγιό της.

Τὸ νὰ μπορεῖς νᾶσαι πάντα «élégante», «dien hadillée» καὶ νάχεις ἐφεύρει ἕνα φόρεμα, εἶναι γιὰ τὴν γυναῖκα ὅ,τι εἶναι γιὰ τὸν ἄντρα, ἕνα παράσημο ἢ μιὰ ἐκλογὴν τοῦ ὡς Ἀκαδημαϊκοῦ ἢ Γερουσιαστοῦ.

Ἡ γυναῖκα πραγματικὰ, δὲν ἐπιδεικνύει τὰ ὠραῖα της φορέματα στὸν ἄντρα της, τοὺς συγγενεῖς της, καὶ τοὺς γνωστοὺς της, ἂν καὶ δίνει μεγάλη σημασίαν στοὺς ἐπαίνους τους καὶ στὸ θαυμασμὸν τους. Καὶ τοῦτο γιὰ αὐτοὺς δὲν βλέπουν τὸ φόρεμα, οὔτε σὰν οἰκόσημο, οὔτε σὰν παρασημοφορία. Τὸ ἐναντίον, ἢ γυναῖκα τὸ ἐπιδεικνύει ὅταν βγαίνει ἐξω στὸν κόσμῳ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θέλει νὰ παρατηρηθῆ, ὅπως π. χ. ὅταν πηγαίνει σὲ καμμιὰ γιορτὴ ἢ σὲ κανένα χορὸ.

(* Ἀκολουθεῖ)

Μεταφραστὴς Γ. Ζημηριώτης

Ἄλληλογραφία:

Τὰ «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» δὲν ἀπαντοῦν, εἰς τοὺς συνεργάτας, συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῶν δι' ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας. Παρακαλοῦνται συνεπῶς οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ παρακολουθοῦν τὴν παροῦσαν στήλην.

Οἱ κ. κ. συνδρομητὰι τῶν ἠθῶν, ἡ παρχιῶν, καὶ ὑπαίθρου Εὐβοίας, παρακαλοῦνται νὰ στέλνουν τὰς συνδρομὰς τῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Ἐδῶ ἀναγγέλλονται οἱ συνδρομῆς, ποὺ μᾶς στέλνουν ἀπ' εὐθείας, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, καὶ ὅχι αἱ εἰσπραττόμενες ἐνταῦθα διὰ τοῦ εἰσπράκτορος βᾶσει ἀποδείξεων μᾶς.

— **Κον Γεώργιον Σαμαρτζῆν**, Μύτικο. Ἡ ἐκ 500 δραχμῶν ἐτησίᾳ συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμά.

— **Δα Μαίρη Παπαλεξίου**, Ἀθήνας. Θερμῆς εὐχαριστίες γιὰ τὸ εὐγενικὸ γράμμα σας καὶ τὰ τόσο καλὰ σας λόγια τὸ γιὰ περιοδικὸ μᾶς.

— **Κον Ἄρην Ψυχκαϊδέπουλον**, Νέαν Σμύρνην. Ἡ ἐπιθυμία σας ἐξετελέσθη. Περιμένονεν νέα σας.

— **Κον Νικ. Δ. Παύλου**, Φοιτητὴν Νομικῆς, Καθημεριάνου. Ἡ ἐξάμηνος συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν πολὺ «Ὁ ἥρωας τῶν ἠρώων» εἰς τὸ προσεχές.

— **Κον Τάκην Δόξαν**, Πέργον. Χίλια ἐγκάρδια εὐχαριστῶ. Σὰς ξαναstellῶμεν τὰ τρία πρῶτα φύλλα «συστημένα».

— **Κον Χρ. Μπασοῦκον**, Θεολόγον. Πήραμε τὴν συνδρομὴν σας μὲ τὸ γράμμα σας. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὴν υποστήριξιν σας μᾶς ὑποχρῶνεται. Ἡ συνεργασία σας, ὅμως, δὲν μᾶς ἱκανοποίησεν· ὁ στίχος σας ὑστερεῖ πολὺ· σημειώνομε δυὸ στίχους ἀπὸ τὸ πρῶτο τετράστιχο γιὰ νὰ ξαναῖδητε καὶ σεῖς τὴν κοινοτυπία τῶν:

Πολλοὶ πεζὰ τὸν Εὐριπον τὸν ἔχουν ἐξυμνήσει
μὰ ποιητὰι οὐδέποτε τὸν ἔχουν στιχοῦρχει.

Πέρνομε ἀκόμη δυὸ στίχους ἀπὸ τὸ τρίτο τετράστιχο γιὰ νὰ ἴδῃτε πόσο ὁ στίχος σας σκοντάφτει:

... νὰ τὴ φιλάει τρυφερά, στὸ πρόσωπο στὰ χέρια
καὶ μὲ τὰ κρύα τοῦ νερά τὴ λούζει τὰ... καλοκαίρια

Δουλέψετε πολὺ τὸ στίχος σας καὶ στείλτε μᾶς νὰ ἴδοῦμε καὶ κανένα πεζὸ σας.

— **Κον Νικ. Μπελλάραν**, Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς δύο καλὰς σας πληροφορίας καὶ τὰ καλὰ σας λόγια γιὰ τὸ περιοδικὸ μᾶς καὶ περιμένουμε εὐχαριστῶς τὴν νέαν σας σύντομον πραγματεῖαν περὶ τῆς βορείου Εὐβοίας.

— **Κον Τ. Φοῖφαν**, ἐνταῦθα. Τὸ «στὸ μεγάλο ταξίδι» στὸ ἐπόμενον· τὸ «μπροστὰ στὴν ἀγάπη μου, εἶναι λίγο ὑποκειμενικόν.

— **Κα Λοῦλα Σιμιτζῆ**, ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Δημοσιεύεται τὸ πρῶτο.

— **Κα Μαρία Ἀναστασοπούλου**, Ἀθήνας. Ἐξάμηνος ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὴ θύμησίν σας.

— **Κον Διον. Βεγόπουλον**, Ἀθήνας. Τὰ φύλλα τῶν περιπτέρων ἐστάλησαν ἐγκαιρῶς, εἰς τὴν διεύθυνσίν σας. Ἡ συνεργασία σας ληφθεῖσα ἀργὰ δημοσιεύεται εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἄλλοι δὲ λαμβάνουν ἀπάντησιν εἰς τὴν παροῦσαν στήλην θὰ πῆ πῶς τὰ γράμματά τῶν ἐλήφθησαν ἀργὰ καὶ θὰ ἔχουν τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70)1942 ἀποφάσεώς του δεχθὲν τὴν ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1942 αἴτησιν τοῦ Κωνσταντίνου Ἰ. Μητάφη καὶ Ἀγλαίας συζύγου Κωνσταντίνου Μητάφη τὸ γένος Ἰ. Χαλβατζῆ, κατοίκων Νέας Ἀρτάκης κηρύσσει θετὸν υἱὸν αὐτῶν τὸν Κωνσταντῖνον Κ. Μανιόν, κάτοικον Νέας Ἀρτάκης.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 19 Μαρτίου 1942

Ὁ Πληρεξ. Δικηγόρος

Κ. Δ. ΣΑΛΩΝΙΚΙΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ**Ἐνωσις Γεωργικῶν Συνισμῶν Εὐβοίας**

Ἄριθ. Πρωτ. 1329

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 11)28 6-42 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καλοῦνται ἅπαντες οἱ Συνεταιρισμοὶ τῆς δυνάμεως τῆς ἡμετέρας Ἐνώσεως ὅπως διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν παρευρεθῶσιν εἰς πρῶτην Γενικὴν Συνέλευσιν τὴν 12ην ἐρχομένου μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῆς πρὸς συζήτησιν καὶ λήψιν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως.

Ἡμερησία Διάταξις

- 1ον Ἀῖψις καὶ χορήγησις δανείων ἐν γένει
- 2ον Προμηθευτικαὶ ἐργασίαι
- 3ον Ἐγκρίσις ἰσολογισμῶν 1940—καὶ 1941 καὶ ἀπαλλαγὴ τῆς διοικήσεως ἀπὸ πάσης εὐθύνης
- 4ον Ἐγκρίσις προϋπολογισμῶν 1941 καὶ 1942
- 5ον Ἐκλογή Διοικητικοῦ καὶ Εποπτικοῦ Συμβουλίου
- 6ον Ἀνακοίνωσις διαφόρων

Ἐπειδὴ ἐνδέχεται κατὰ τὴν πρῶτην Γενικὴν Συνέλευσιν νὰ μὴ συγκροτηθῇ ἀπρῆτα, ἡ παροῦσα θὰ ἐνέχη θέσιν προσκλήσεως καὶ δευτέρας Συνελεύσεως διὰ τὴν 26ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν αὐτὴν ὥραν τόπον καὶ θέματα.

Αἱ διοικήσεις τῶν Συνεταιρισμῶν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐφοδιάσουν τοὺς ἐκλεγέντας ἐκ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἀντιπροσώπους τῶν (τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν) μὲ ἀντίγραφον πράξεως Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν.

Ἐπειδὴ τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας παρακαλοῦνται τόσοσιν αἱ διοικήσεις τῶν Συνισμῶν ὁσονκαί οἱ κ.κ. ἀντιπρόσωποὶ ὅπως ὁ ὑπ' αὐτῶν ἐκπροσωπούμενος Συνισμὸς εἶναι παρῶν κατὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως πρὸς κοινὸν συμφέρον τῶν Συνεταιρικῶν Ὁργανώσεων.

Ἐν Χαλκίδι τῆ 12 Ἰουλίου 1942

Ὑποτιμὴ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Διὰ τὴν Ἐνωσιν Γεωργικῶν Συνισμῶν Εὐβοίας

Ὁ Πρόεδρος

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΑΝΑΣ

Εἶδοποιήσις

Ἄριθμ. Πρωτ. 1408

Ὁ Ἀναγκαστικὸς Συνισμὸς Ἰ. Δάσους Ἀττάλεως, ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐνοικίασιν ἀπολήψεως 3.500 κ. μ. στρογγύλης ξυλείας ἐκ τοῦ Συνιδιοκτῆτου Δάσους αὐτοῦ γενησομένην τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 21-6-42 ἀπὸ 10—12 μεσημέρινης ὥρας ἐν τῷ Καφενεῖῳ κ. Νάνου κοί ὡς τελειωτικὴν τὴν 25-6-42 εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ ὥραν.

Οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσουν δύναται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων, οἵτινες εἶναι κατατεθειμένοι παρὰ τῷ Δασαρχεῖῳ Χαλκίδος, Ἀγροτικῆ Τραπεζῆ, Ἐνώσει Γ. Συνισμῶν Εὐβοίας καὶ Συνισμῶν.

Τῆ παρακλήσει τοῦ Ἀναγκ. Συνισμοῦ Δάσους Ἀττάλεως.

Διὰ τὴν Ἐνωσιν Γεωργ. Συνισμῶν Εὐβοίας

Ὁ Διευθυντὴς
Κ. ΡΟΥΣΣΟΣ